

Η ΔΗΜΟΣΙΑ ΤΑΞΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΥΠΑΡΞΗΣ

Το Σάββατο 18/06 ήμασταν πολύ χαρούμενοι στο antifa north. Είχαμε κανονίσει να κάνουμε την πρώτη μας δημόσια εκδήλωση! Πρώτη εκδήλωση ως antifa north. Γιατί στις γειτονίες των βορείων υπάρχουν συλλογικά και οργανωμένα από το 2013, με την ομάδα antifa xalandri, από την οποία και προκύψαμε. Η εκδήλωση αυτή, λοιπόν, είχε προγραμματιστεί να γίνει στο πάρκο Φ.Ο.Τ. στο Χαλάνδρι. Είχαμε προγραμματίσει, σημαίνει είχαμε κολλήσει 1000 αφίσες στις γειτονίες των βορείων μια βδομάδα νωρίτερα. Ο τίτλος: «Επιβίωση και απειθαρχία στις γειτονίες». Θα αποτελούσαν από την προβολή του ντοκιμαντέρ "Blokera" που αφορά τη ραπ σκηνή στην Πολωνία. Με αφορμή αυτό, σκοπεύαμε να εντοπίσουμε τα κοινά χαρακτηριστικά της επίθεσης που δεχόμαστε ως εργατική τάξη, έτσι ώστε να συζητήσουμε για την επίθεση αυτή. Να συζητήσουμε τους τρόπους και τους λόγους για τους οποίους βιώνουμε την καθημερινότητά μας όλο και πιο απάλευτη. Από τον μισθό που όλο μειώνεται, τους λογαριασμούς και τα έξοδα που όλο αυξάνονται μέχρι την πειθαρχηση που τρώμε στον δημόσιο χώρο από τους μπάτσους και τους φίλους τους. Αυτό το τελευταίο όχι μόνο το συζητήσαμε, αλλά το είδαμε και να συμβαίνει μπροστά στα μάτια μας!

Φτάνοντας, λοιπόν, εκεί τη συμφωνημένη μεταξύ μας ώρα, ήρθαμε αντιμέτωπες με ένα απόκοσμο θέαμα. Τσούρμιο μικρο-μέσο αστών μαζεμένο με τα τέκνα του, να παρακολουθεί κουκλοθέατρο. Μπορείτε να φανταστείτε την εικόνα. Καλό ποσοστό μάσκας, κυρίως και εναλλακτισμού μαζί, οργανωμένο από τον δήμο. Οργανωμένο εδώ σημαίνει μια ανάρτηση στο internet, και κατά τα άλλα, ενεργοποίηση των σχέσεων δήμου και φίλων του δήμου. Αποφασίσαμε πως δεν θα αφήσουμε το μέρος στο οποίο ήταν να γίνει η ανακοινωμένη μας εκδήλωση, αλλά θα περιμένουμε να τελειώσει η δημοτική φιάστα, για να ξεκινήσουμε αυτό για το οποίο είχαμε δεσμευτεί δημόσια. Στήσαμε σε ικανοποιητική απόσταση τα ηχεία μας, τα τραπέζια με τα έντυπα και τα αυτοκόλλητά μας και περιμέναμε.

Βάλουμε τη μουσική μας, ξέρετε τώρα, από αυτή που διαφθείρει τη νεολαία. Σκάει κύρια της διοργάνωσης, ας την πούμε κα. Άννα (από το ρουφιάνο), με περίσσιο θράσος και μάσκα, φυσικά, να μας κάνει παρατήρηση. «Χαμηλώστε τη μουσική, εδώ υπάρχουν και παιδιά!». Λες και δεν τα 'χαμε δει. Η κα. Άννα, αλλά και όλο το σκηνικό, μας έβαλαν σε σκέψεις τις οποίες θέλουμε να μοιραστούμε.

Δημόσια τάξη και ταξική υπεροψία

Από πού βρήκε τόσο θράσος η κα. Άννα; Κατ' αρχάς να πούμε ότι η κα. Άννα είναι δημοτικός παράγοντας, μιας και ήταν από τη διοργάνωση της φιάσας. Οπότε το θράσος της προκύπτει από το ότι βοηθά να μπει σε εφαρμογή ένα κρατικό σχέδιο. Το κρατικό σχέδιο αυτό έχει ως στόχο τον έλεγχο του δημόσιου χώρου. Από τις παρενοχλήσεις που δεχόμαστε από την αστυνομία καθημερινά, μέχρι τις τοπικές εκδηλώσεις που διοργανώνουν οι δήμοι, υπάρχει ένας κοινός στόχος. Η ηγεμονία του κράτους και των συμμάχων του στον δημόσιο χώρο. Κάτι που πάει πάντα παρέα με την προσπάθεια αποκλεισμού της εργατικής τάξης από αυτόν. Η συγκεκριμένη μάχη για τον δημόσιο χώρο είναι μια μάχη διαχρονική.¹ Μια μάχη που δίνεται μέρα με τη μέρα, πλατεία την πλατεία. Ο έλεγχος του δημόσιου χώρου είναι τόσο σημαντικός για το κράτος ακριβώς επειδή ξέρει πόσο σημαντικός είναι και για μας. Ο δημόσιος χώρος είναι κομμάτι της αναπαραγωγής μας. Η προσπάθεια για τον έλεγχό του στοχεύει στο να πιεστούμε ακόμα περισσότερο. Να είμαστε ακόμα πιο υποτιμημένοι. Στο να δεχόμαστε ό,τι μας επιφυλάσσει το κράτος, σιωπηλά και η καθεμία μόνη.

Οπότε η κα. Άννα, πέρα από το θράσος που της δίνει η ταξική της θέση, έχει και τον θεσμικό ρόλο να το επιδεικνύει αυτό όποτε χρειαστεί. Και άνθρωποι σαν την κα. Άννα διψάνε για επίδειξη της ταξικής τους θέσης. Πόσο μάλλον τώρα.

Νομίζουμε ότι κάτι φοβερό συνέβη τα τελευταία δυο χρόνια στο κράτος και τους φίλους του, δηλαδή τους μικροαστούς/μεσοαστούς γείτονές μας. Η απαγόρευση κυκλοφορίας που εφαρμόστηκε, για λόγους που δεν θα συζητήσουμε εδώ,² έκανε όλους αυτούς να κλειστούν στο σπίτι τους στα αλήθεια, επί δύο συναπτά έτη, με τα απαραίτητα διαλείμματα για προαυλισμό. Η υπακοή αυτή στις κρατικές προσαγές, παρότι τους ευχαρίστησε πολύ, τους στέρησε κάτι για το οποίο παλεύουν χρόνια. Την ηγεμονία στον δημόσιο χώρο. Και αυτό τους κόστισε αρκετά.

Η απαγόρευση κυκλοφορίας στην καραντίνα είχε και μια λειτουργία ελέγχου του δημόσιου χώρου. Όμως, κόντρα στις κρατικές προσαγές, τότε, τα πάρκα, οι πλατείες και γενικά οι καβάτζες, ήταν μέρη πολύ ζωντανά. Και ήμασταν εμείς, η πολυεθνική εργατική τάξη, που τους δίναμε τη ζωντανία τους. Βρισκόμασταν εκεί, παρότι η αστυνομία μάς παρενοχλούσε διαρκώς όπως συνηθίζει να κάνει. Αυτή η απειθαρχία που δείξαμε, καθόλου δεν άρεσε στο κράτος, τους μηχανισμούς και τους φίλους του. Φυσικά και τότε, οι πιστοί υπήκοοι, όπως η κα. Άννα, παρότι ήταν κλεισμένοι στις επαύλεις τους, είχαν τους τρόπους να συμμετέχουν στη διεκδίκηση του δημόσιου χώρου. Πόσες και πόσες φορές δεν κάλεσαν τους μπάτσους άμα έβλεπαν κανένα «ανεύθυνο» να αράζει στο ΦΟΤ ή φώναζαν από τα μπαλκόνια ότι κάναμε φασαρία ή μας έκαναν παρατήρηση για τη «μασκούλα» που δεν φοράγαμε σωστά. Μην γελιέστε. Οι άνθρωποι έχουν το «100» σε speed dial.

Η συμπεριφορά τους αυτή δεν προκύπτει μόνο από αγνή ρουφιανιά. Προκύπτει επειδή ξέρουν πολύ καλά την ταξική τους θέση. Και ξέρουν πως λόγω της θέσης αυτής θα πρέπει να είναι μαζί με το κράτος, την αστυνομία και τα σχέδιά τους. Και όταν μαζεύονται σε τέτοιες φιάστες, το νιώθουν πολύ καλά πως η συγκέντρωσή τους εκεί έχει πολύ λιγότερο να κάνει με το κουκλοθέατρο και πολύ περισσότερο είναι μια επικρότηση των κρατικών σχεδίων· μια υπόδειξη για το πώς θα πρέπει να είναι ο δημόσιος χώρος. Για το ποιος πρέπει να βρίσκεται στον δημόσιο χώρο. Και κυρίως για το ποιος δεν πρέπει να βρίσκεται στον δημόσιο χώρο, δηλαδή η εργατική τάξη. Όταν βρίσκονται εκεί, κάνουν ταξική πολιτική. Όταν βρίσκονται πολλοί μαζί, αποτελούν κομμάτι της δημόσιας τάξης. Και ας καμώνονται πως το κάνουν για τα παιδιά.

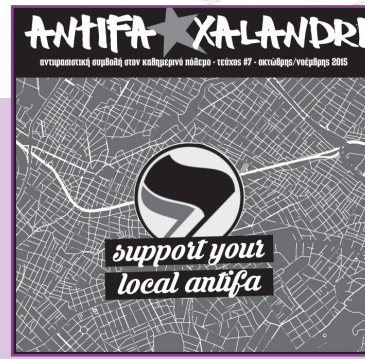
Φυσικά, όλοι αυτοί δεν θα μπορούσαν να κάνουν τίποτα αν δεν υπήρχε το κράτος να οργανώνει αυτό το σχέδιο. Στην προκειμένη περίπτωση, έχουν τον δήμο να τους οργανώνει. Συγκεκριμένα, ο δήμος Χαλανδρίου φέτος αποφάσισε πως στα πλαίσια του φεστιβάλ ρεματιάς, θα διοργανώσει εκδηλώσεις σε διάφορες πλατείες εντός της γειτονίας. Το κουκλοθέατρο, με το οποίο ήρθαμε αντιμέτωποι, ήταν κομμάτι αυτού.

«Με την επιθυμία να διαδοθεί το μήνυμά της τέχνης σε ολόκληρη την πόλη, ιδιαίτερα δε ύστερα από μια παρατεταμένη περίοδο κοινωνικής απομόνωσης το Φεστιβάλ Ρεματιάς 2022 – Νύχτες Αλληλεγγύης δημιουργεί εστίες πολιτισμού στις γειτονίες του Χαλανδρίου περιλαμβάνοντας στο πρόγραμμά του εκδηλώσεις με ελεύθερη είσοδο»³ (υπογράμμιση δική μας).

Εδώ το «περίοδος κοινωνικής απομόνωσης» είναι για την ευαίσθητη πινελιά. Αυτό που εννοεί είναι: τόσο καιρό που εμείς κάναμε «κοινωνική απομόνωση», η εργατική τάξη όχι μόνο δεν έκανε απομόνωση αλλά είχε και το πάνω χέρι στον δημόσιο χώρο. Πάμε τώρα στις πλατείες τους, εκεί που μάλλον δεν έχουμε πατήσει πόδι ποτέ, να αλλάξουμε τους συσχετισμούς. Αυτή η ελεύθερη μετάφραση μάς φαίνεται πιο ταιριαστή στις προθέσεις του δήμου και των συμμάχων του. Και αυτές οι διαδικασίες είναι κομμάτι της δημόσιας τάξης, παρότι δεν έχουν μπάτσους σε πρώτο πλάνο.

Έτσι διαφημίζει ο δήμος τις εκδηλώσεις που θα κάνει στις γειτονιές. Ως γνωστόν, ο χάρτης είναι ένα πολιτικό εργαλείο. Ο δήμος φαίνεται να το ξέρει πολύ καλά αυτό.

Εξώφυλλο του εντύπου δρόμου του antifa xalandri Οκτώβριος/Νοεμβρίου 2015. Έτσι αντιλαμβάνομασταν τη μάχη για τον δημόσιο χώρο τότε. Και εμείς βλέπαμε τον χάρτη σαν πολιτικό εργαλείο. Με τη μάχη για τον δημόσιο χώρο καλά τα πήγαμε. Με τη γραφιστική όχι και τόσο.

Τέτοια σχέδια δεν συμβαίνουν μόνο στο Χαλάνδρι, αλλά παντού. Εντάξει, για παντού δεν ξέρουμε, αλλά στην Αθήνα μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα πως οι δήμοι έχουν ξαμοληθεί, μαζί με τους μπάτσους και τους ρουφιάνους τους, να προσπαθούν να επιβάλουν την κουλτούρα τους στους δημόσιους χώρους των γειτονιών μας. Από τον Πειραιά⁴ μέχρι το Χαλάνδρι και από τον Βύρωνα μέχρι την Καλλιθέα, οι δήμοι έχουν βαλθεί να διοργανώνουν events σε μέρη που έχουν συνδεθεί με την πολυεθνική εργατική τάξη των γειτονιών. Ακριβώς για να διεκδικήσουν την ηγεμονία τους.

Η διαδικασία αυτή φυσικά δεν είναι καινούρια. Και δεν έχει σημασία αν θα έχει κουκλοθέατρο, παραδοσιακούς χορούς ή επίδειξη ακροβατικών με δελφίνια. Οι πολιτιστικές εκδηλώσεις των δήμων πάντα είχαν αυτό τον ίδιο στόχο: την ηγεμονία της μεσαίας τάξης στον δημόσιο χώρο. Και αυτό είναι σαφές στους διοργανωτές και στους συμμετέχοντες, αλλά και σε όλους εμάς που στοχεύουν οι πολιτικές δημόσιας τάξης. Και εδώ δεν μιλάμε μόνο για την πάρτη μας.

Ημερολόγιο καραντίνας

Ένα ακόμη τέτοιο παράδειγμα από τα βόρεια είναι το παρακάτω. Κατά τη διάρκεια της καραντίνας, ένα μέρος του Χαλανδρίου στο οποίο συναντιόμασταν με τους δικούς μας ήταν η ρεματιά. Εκεί συνέβαιναν τα γνωστά: που και που μπάτσοι, λίγο κυνήγι, καμιά ψαξιματική, «πού είναι το χαρτί, ρε;» και πάλι από την αρχή.

Ορίστε μια χαρακτηριστική φωτογραφία από ένα άραγμα που είχε κά- νει τον Γενάρη του '21 το antifa xalandri:

Λίγο αργότερα, από τη στιγμή που το κράτος είπε στους υπηκόους «ε, εντάξει, πηγαίνετε και καμιά βόλτα», το Φλεβάρη/Μάρτη τα πράγματα άλλαξαν. Άρχισαν να εμφανίζονται άρθρα στον τοπικό, και όχι μόνο, Τύπο σχετικά με το πόσο ωραία είναι η ρεματιά για βόλτα με μάσκα – ποδήλατο – πικνίκ – τσάι και συμπάθεια. Σιγά σιγά, το ρέμα άρχισε όντως να μαζεύει πιο πολύ κόσμο. Και συγκεκριμένα πιο πολλούς μεσοαστούς που «απολάμβαναν τη φύση». Και ενώ απολάμβαναν τη φύση, έκαναν και κάνα σχολιάκι για τον συνωστισμό που προκαλούσαμε εμείς, για τις μάσκες που δεν φοράγαμε, για τη φασαρία και τα υπόλοιπα γνωστά. Τότε, οι μπάτσοι σταμάτησαν να σκάνε στο ρέμα. Και σταμάτησαν γιατί δεν ήταν πια απαραίτητοι. Γιατί οι μεσοαστοί είχαν γίνει τόσο πολλοί και η κατάσταση ήταν τόσο ασφυκτική με όλους αυτούς τους караγκιόζηδες που δεν χρειάζονταν οι μπάτσοι για να μας διώξουν. Η δημόσια τάξη είχε λειτουργήσει και χωρίς τους μπάτσους. Εμείς, τότε, σε γενικές γραμμές προτιμούσαμε να πηγαίνουμε σε άλλα μέρη. Και μαντέψτε. Εκεί είχε μπάτσους.

Αυτή η «απελευθέρωση» των κορονο-ζόμπι και ο μετασχηματισμός

που συνέβη στο ρέμα έκτοτε, αποτελεί επίσης ένα κρατικό σχέδιο ελέγχου του δημόσιου χώρου. Χοντρικά το σχέδιο λέει το εξής: όσοι υπακούουν στις κρατικές προσταγές και έχουν την αντίστοιχη ταξική θέση όχι μόνο θα αφήνονται να κυκλοφορούν ανενόχλητοι, αλλά θα ενσαρκώνουν τις πολιτικές δημόσιας τάξης. Όσοι πάλι είναι εργάτες ή «αντικοινωνικοί», κρίμα. Δεν θα μπορούν να σταθούν πουθενά.

«...θα δείτε παιδιά και μεγάλους να επιδίδονται σε off road ποδηλασία, τρέξιμο και περπάτημα –χωρίς δύσκολες υψομετρικές διαφορές. Περπατώντας έχεις την ευκαιρία να ανακαλύψεις τους θσαυρούς της Ρεματιάς». Εδώ το ρέμα όπως θα το ήθελε η μεσαία τάξη. Αυτή η φωτογραφία συνοδεύει το άρθρο στην *Καθημερινή* με τίτλο «Ανάσες στη Ρεματιά Χαλανδρίου» από τη στήλη «Διαδρομές καραντίνας». Απόσπασμα αυτού είναι και το παραπάνω. Το άρθρο έχει ημερομηνία αναδημοσίευσης 05/02/2021. Δίνουμε έμφαση στις ημερομηνίες. Εδώ θα ταίριαζε να φτιάχναμε meme «πώς θα ήθελες να είναι – πώς πραγματικά είναι». Άλλα έχε χάρη που δεν συμπαθούμε τα σόσιαλ μίντια.

Πέφτει η νύχτα στο Χαλάνδρι

Και ξεναγυρνάμε στο τώρα. Πράγματι, η δημοτική εκδήλωση στο ΦΟΤ τέλειωσε γύρω στις 9:30, ώρα που έτσι και αλλιώς θα ξεκινούσαμε και εμείς τη δική μας εκδήλωση. Η αλήθεια είναι πως είχαμε το άγχος μήπως όλοι αυτοί δεν φύγουν αμέσως και καθυστερήσουμε πολύ. Όμως λόγω ταξικής θέσης, η πλειοψηφία των παρευρισκόμενων συντάσσεται με το γνωστό ρητό «όποιοι νύχτα περπατεί, λάσπες και σκατά πατεί», οπότε και φύγανε με το τέλος του κουκλοθέατρου. Εμάς και τύπους σαν εμάς, που είμαστε στα σκατά έτσι κι αλλιώς, δεν μας τρομάζει η νύχτα. Οπότε και ξεκινήσαμε.

Πέρα από την πλάκα, βεβαία, ήταν εντυπωσιακό το πώς με το που τελείωσε η εκδήλωση του δήμου, σχεδόν όλοι, πήρανε τα παιδιά και τα αυτοκίνητά τους κι έφυγαν. Πράγμα που αποδεικνύει διάφορα πράγματα. Πρώτον, δεν βρίσκουν λόγο να βρίσκονται στον δημόσιο χώρο εφόσον έχουν φέρει σε πέρας την αποστολή τους. Πλαισίωσαν τη δημοτική εκδήλωση και ό,τι αυτή σημαίνει. Δεύτερον, δεν νιώθουν άνετα να βρίσκονται στον δημόσιο χώρο, όταν αυτός δεν είναι υπό την άμεση κρατική προστασία. Τρίτον, δεν πρέπει να μιλάμε για αυτά που μας συμβαίνουν. Η μούγκα είναι καλύτερη. Ή μάλλον το να παριστάνεις πως δεν συμβαίνει τίποτα, είναι καλύτερο.

Η μάχη για τον δημόσιο χώρο από τη δική μας μεριά. Στιγμιότυπο από την εκδήλωση του antifa north.

Η μεταστροφή που συνέβη από εκείνη την ώρα και έπειτα στο πάρκο, ήταν επίσης εντυπωσιακή. Το αμφιθέατρο γέμισε από εμάς και τους φίλους μας. Είδαμε το ντοκιμαντέρ και μιλήσαμε, σαν άνθρωποι, για αυτά που μας συμβαίνουν. Επίσης, το πάρκο είχε αρχίσει να αποκτά τη δική του ζωή, όπως κάθε βράδυ. Ξέρετε, από αυτή που καθόλου δεν αρέσει στο κράτος. Παρέες που αράζουν εκεί έτσι κι αλλιώς, ήρθαν και άραξαν στον χώρο τους. Όχι απαραίτητα για να παρακολουθήσουν την εκδήλωση. Κάποιοι την παρακολούθησαν. Αλλά και μόνο η ύπαρξη των φυσικών θαμώνων του πάρκου, η συνύπαρξη μεταξύ μας, δείχνει μια ανοχή, αν όχι αμοιβαίο σεβασμό. Μας φέρνει από την ίδια μεριά στη μάχη για τον δημόσιο χώρο. Όπως και να το κάνεις, είναι ένα κοινό. Η σκέψη αυτή μας έκανε πολύ χαρούμενες στο τέλος της ημέρας.

1. Δες την μπροσούρα *Η μάχη για το δημόσιο χώρο*, antifa xalandri, 2016.
2. Για περισσότερα γύρω από το θέμα, δες την έκδοση *Το πείραμα «πανδημία» - Μια ιστορία ιών, πειθαρχήσεων και εμπορικού πολέμου*, Autonome Antifa, 2022.
3. «Το Φεστιβάλ Ρεματιάς 2022 – Νύχτες Αλληλεγγύης στις γειτονιές της πόλης», Δήμος Χαλανδρίου. <https://www.chalandri.gr/uncategorized/83453/>.
4. Χαρακτηριστικό είναι το event «Ημέρες θάλασσας», με διάφορες εκδηλώσεις που εκτός των άλλων διεκδικούν τον δημόσιο χώρο.

«ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΜΕ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΙΣΟΔΟ»

«Την ίδια στιγμή που ποτέ, στο Χαλάνδρι τουλάχιστον, η Αστυνομία δεν επεμβαίνει για να σταματήσει π.χ. εκδηλώσεις γάμων ή γιορτών των ΡΟΜΑ που παρατείνονται μέχρι το ξημέρωμα, παρά τις διαμαρτυρίες του Δήμου αλλά και περιοίκων».¹

Απόσπασμα από άρθρο στην ιστοσελίδα του δήμου Χαλανδρίου με τίτλο «Απαράδεκτη παρέμβαση της Αστυνομίας σε εκδήλωση του Δήμου Χαλανδρίου», 06/06/2022. Πέρα από το αστέιο της υπόθεσης, ότι δηλαδή η αστυνομία διέκοψε μια εκδήλωση του δήμου με παραδοσιακούς χορούς, στο πάρκο του συνοικισμού, λόγω της φασαρίας, υπάρχει κάτι πολύ σοβαρό εδώ. Κατ' αρχάς, να πούμε ότι γνώμη μας είναι πως μάλλον το περιστατικό αυτό κρύβει κάποιον ανταγωνισμό μεταξύ δήμου – τοπικού Α.Τ. Πέρα όμως από αυτό, ο κατά τα άλλα αριστερός δήμος, δεν χάνει την ευκαιρία να υποδείξει ποιες εκδηλώσεις θα πρέπει να επιτρέπονται και ποιες όχι. Ποιοι έχουν δικαίωμα να δίνουν στον δημόσιο χώρο τα χαρακτηριστικά τους και ποιοι όχι. Για παράδειγμα, η πολιτισμική έκφραση των Ρομά, ο τρόπος που αναπαράγονται, που διασκεδάζουν, που φτιάχνουν δεσμούς, θα πρέπει να διώκεται ποινικά και η μόνη αποδεκτή ύπαρξη στον δημόσιο χώρο θα πρέπει να είναι ο δήμος, οι φίλοι του και οι μπάτσοι, που πρέπει «να κάνουν τη δουλειά τους σωστά».

Και επειδή μας εξόργισαν τα ναζάκια προς την αστυνομία, ας πούμε και αυτό. Ήταν ο δήμος Χαλανδρίου, με δικά του μέσα, που έκανε υποχρεωτικά τεστ στον καταυλισμό και με δυο κρούσματα έβαλε σε καραντίνα όλο τον καταυλισμό για δυο ολόκληρες εβδομάδες, ενώ η υπόλοιπη γειτονιά λειτουργούσε κανονικά. Φυσικά η επιβολή της καθολικής αυτής καραντίνας, δηλαδή «δεν βγαίνει κανείς από δω μέσα, μέχρι και το κωλόχαρτο θα το φέρνει ο δήμος», δεν θα μπορούσε να είναι εφικτή αν οι μπάτσοι δεν είχαν κλείσει όλες τις εισόδους/εξόδους.² Γιατί σαν να μας φαίνεται πως με τέτοιες δηλώσεις, εκτός των άλλων, θέλουν και να ξεπλυθούν. Να ξεχάσουμε τι έχουν κάνει τόσα χρόνια αυτοί οι ξεφτίλες. Εμείς σίγουρα δεν τα ξεχνάμε, πόσο μάλλον οι ίδιοι οι Ρομά.

Για να επανέλθουμε όμως, αντίστοιχα, στη δική μας περίπτωση, το κουκλοθέατρο υπό τους ήχους των range against the machine (πραγματικό γεγονός), διοργανωμένο από τον δήμο και πλαισιωμένο από τους ρουφιάνους του, είναι αυτό που θα πρέπει να μονοπωλεί τον δημόσιο χώρο. Από την άλλη, η μουσική που ακούει η εργατική νεολαία, και φυσικά ενοχλεί «τα παιδάκια», σίγουρα για αυτούς, θα έπρεπε να διώκεται και ποινικά.

Επίσης, μετά από το παραπάνω απόσπασμα γίνεται τελείως ξεκάθαρο για ποιους δημότες ακριβώς είναι «ελεύθερη η είσοδος, στις Νύχτες Αλληλεγγύης».

ΔΗΜΟΣΙΑ ΤΑΞΗ ΜΕ ΜΠΑΤΣΟΥΣ ΣΤΟΝ ΧΟΛΑΡΓΟ

Λοιπόν πολλές αναμνήσεις μας ξύπνησαν με αυτό που συνέβη. Με λίγα λόγια, θυμηθήκαμε πως τον Ιούνιο του 2018 είχαμε διοργανώσει antifa live στην πλατεία Δημοκρατίας στον Χολαργό. Όταν λοιπόν φτάσαμε στην πλατεία, μας περίμεναν μπάτσοι. Και όταν λέμε μπάτσοι, εννοούμε MAT και τα λοιπά. Και τότε είχαμε πει πως δεν θα φύγουμε, αν θέλανε ας μας έδιωναν με το ζόρι. Και κάπως έτσι το live έγινε και ήταν ωραία!

Ωστόσο, αναλογιζόμενες τη μέρα εκείνη, συμφωνήσαμε πως η αμηχανία μας ήταν πολύ μεγαλύτερη απέναντι σε αυτό που αντικρίσαμε όταν φτάσαμε στο ΦΟΤ τον Ιούνιο που μας πέρασε. Και αυτό, παρότι αντιλαμβανόμασταν ότι και στις δυο περιπτώσεις η λειτουργία αυτού με το οποίο ήρθαμε αντιμέτωποι ήταν η ίδια. Ήταν και τα δυο κομμάτι της δημόσιας τάξης. Άλλα κοινωνικά, η παρουσία των μπάτσων είναι πιο κατανοητή ως αυτό που είναι. Η παρουσία δημοτικών εκδηλώσεων στο δημόσιο χώρο από την άλλη, παρότι έχει τον ίδιο στόχο, σε φέρνει αντιμέτωπη με όλη τη ρητορική γύρω από «τα παιδιά» και «τον πολιτισμό». Και η ρητορική αυτή έχει χτιστεί τόσο καλά από την αριστερά, που το να την αντικρούσεις στα λόγια, είναι αρκετά πιο δύσκολο από την ύπαρξη μπάτσων.

Αλλά βέβαια αυτό είναι και δική μας έλλειψη. Γιατί πιθανώς να μην έχουμε κάνει τόση δουλειά, ώστε να φανερώσουμε τη συγκεκριμένη λειτουργία. Ώστε να χτυπήσουμε την ιδεολογία που λέει πως τα παιδιά πρέπει να είναι σε έναν θρόνο και ό,τι σχετίζεται με αυτά πρέπει να είναι παιδικό.³ Ώστε να αναδειχθεί πως η αγιοποίηση αυτή των παιδιών, έχει στόχο, πέρα από την πειθαρχήσή τους, και την πειθαρχήση των γονιών. Ώστε να επισημανθεί πως η ανάδειξη του «πολιτισμού» δεν είναι κάτι ουδέτερο, διατάξια καλό για όλους. Φυσικά, δεν θα το κάνουμε εδώ αυτό. Θέτουμε απλά τα ερωτήματα και ίσως κάποια στιγμή τα απαντήσουμε.

Μέχρι τότε, θα διεκδικούμε τον δημόσιο χώρο για όλες τις ηλικίες της τάξης μας, ό,τι και αν σημαίνει αυτό. Και ας είναι μερικές φορές λίγο αμήχανο, ειδικά αν τα παιδάκια που είναι εκεί τυχαίνει να είναι και γλυκούλικά. Βέβαια, στις εκδηλώσεις αυτές παρευρίσκονται μεσοαστοί με τα κακομαθημένα τους, πράγμα που το κάνει λίγο πιο εύκολο.

1. Ολόκληρο το άρθρο μπορεί να βρεθεί εδώ: <https://www.chalandri.gr/uncategorized/83199/>.

2. Δες την αφίσα που έβγαλε το antifa xalandri τον Απρίλη του 2020, με τίτλο «Δεν ξέρουμε αν εσείς το λέτε πρόληψη... εμείς πάντως το λέμε φασισμό χωρίς σβάστικα».

3. Για να μην αδικούμε τις συντροφίσιες, η δουλειά αυτή έχει γίνει σε ένα βαθμό από την ομάδα μιγαδα. Παραδείγματος χάριν, δες το άρθρο με τίτλο: «Η κατασκευή της παιδικής ηλικίας», περιοδικό *μιγαδα*, τ. 11, Άνοιξη 2015.